

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **G. B. podnikateľka oprávnená podnikat' pod obchodným menom G. B., F. – S. O. F. s miestom podnikania S., IČO: X., právne zast. Mgr. M. E., advokátom, Š., proti žalovanému I., D., so sídlom Š., IČO: X. právne zast. Advokátskou kanceláriou S. & S., s. r. o., so sídlom F. IČO: X., o zaplatenie sumy **681,99 Eur (20 545,50 Sk) s príslušenstvom**, na dovolania žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. februára 2010, č. k. 26Cob/96/2009-435 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 5. augusta 2010, č. k. 26 Cob/96/2009-454, takto**

r o z h o d o l :

Dovolania žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňi trovy dovolacieho konania v sume 117,32 Eur na účet jej právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra rozsudkom zo dňa 27. 04. 2009, č. k. 20Cb/26/2005-342 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej 20 545,50 Sk (681,99 Eur) so 16% ročným úrokom z omeškania od 22. 09. 2004 do zaplatenia, a to z titulu nezaplatenej časti odplaty za prenájom fasádneho lešenia. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a zásady úspechu v konaní.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací na odvolanie žalobkyne rozhodol rozsudkom zo dňa 11. 02. 2010, č. k. 26Cob/96/2009-435, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 681,99 Eur so 14% ročným úrokom z omeškania od 23. 07. 2004 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že mal pochybnosť o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa v tom, či odovzdávacie a preberacie protokoly č. 3 a 4 boli za žalovaného podpísané oprávnenými

osobami J. P. starším a J. P. mladším. Z tohto dôvodu odvolací súd preto zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi, nachádzajúcimi sa v spise a tiež aj výsluchom svedkov R. J. a J. P. mladšieho. Na rozdiel od súdu prvého stupňa na základe týchto dôkazov odvolací súd považoval za preukázané, že všetky odovzdávacie protokoly (č. 1 až 4) sú za žalovaného ako preberajúceho podpísané osobami oprávnenými za neho konať. V ostatných skutkových zisteniach (ohľadne obsahu zmluvného vzťahu účastníkov a čiastočného zaplatenia vyfakturovanej odplaty) sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvého stupňa. Po doplnení dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa si dôvodne uplatnila právo na zaplatenie nezaplatenej časti odplaty v sume 681,99 Eur, predstavujúcej rozdiel medzi odplatou vyfakturovanou faktúrou č. 20040147 v sume 45 034,50 Sk a žalovaným už zaplatenou časťou v sume 24 489 Sk. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v sume 681,99 Eur so 14% ročným úrokom z omeškania zmenil tak, že žalobe v tejto časti vyhovel. Vo zvyšnej časti, týkajúcej sa úroku z omeškania, v ktorej bola žaloba zamietnutá, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. O trovách konania odvolací súd nerozhodol v rozsudku s tým, že o nich podľa ust. § 151 ods. 3 O. s. p. rozhodne až po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Uznesením zo dňa 05. 08. 2010, č. k. 26 Cb 96/2009-454 Krajský súd v Nitre rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej sume 1 476,72 Eur. Zároveň žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania v sume 295,13 Eur na účet Okresného súdu v Nitre a v sume 149,65 Eur na účet Krajského súdu v Nitre.

Proti rozsudku a uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonnej lehote dovolania.

Dovolanie podané proti rozsudku odvolacieho súdu dovolateľ odôvodnil tým, že zmenený výrok rozsudku spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Podľa názoru dovolateľa právny názor odvolacieho súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a v platných právnych predpisoch a v dôsledku toho odvolací súd vec po právnej stránke nesprávne posúdil. Predovšetkým namietal zistenia odvolacieho súdu, že preberacie a odovzdávacie protokoly boli podpísané osobami poverenými predsedom družstva žalovaného. Týmito osobami mali byť J. P. starší a J. P. mladší, v konaní však boli

predložené dôkazy, že s týmito osobami bol štatutárny zástupca žalovaného v zlom vzťahu z dôvodu konfliktov, ktoré viedli až k trestnému stíhaniu a tiež aj inému súdnemu sporu, a preto tieto osoby mohli mať a zrejme aj mali záujem poškodiť žalovaného. Ani svedok R. J. (ako spoločník žalobkyne v spoločnosti F., s.r.o.) nebol nestranný. Dôkaz o tom, že J. P. mladší nemohol na protokoloch potvrdzovať skutočné množstvo lešenia, sa nachádza v spise, do ktorého bolo založené potvrdenie o jeho ubytovaní, z ktorého vyplýva, že v čase podpísania protokolu J. P. mladší už na stavbe nebol a pokiaľ protokoly podpisoval, musel tak urobiť až dodatočne. Tieto protokoly žalovanému nikdy neboli odovzdané a v originálnom vyhotovení neboli ani súdu predložené.

Dovolateľ v dovolaní ďalej uviedol, že je pre neho nepochopiteľné, z čoho odvolací súd vyvodil záver, že znalecké dokazovanie je bez akejkol'vek relevancie, keďže úlohou znalca bolo iba zistenie ideálneho množstva lešenia umiestniteľného na danej stavbe. Konštatovanie odvolacieho súdu, že išlo o ideálne množstvo lešenia, ktoré znalec vypočítal, nemá oporu ani v znaleckom posudku a ani vo výsluchu znalca a svedkov. Za týchto okolností mal za to, že súd mal vychádzať z nestranného a odborného posúdenia spornej otázky, a nie z výpovedí zaujatých svedkov. Ak súd mal pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, mal nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie. Je presvedčený, že aj z takéhoto posudku by vyplynul dôkaz, že na predmetnej stavbe nebolo možné umiestniť také množstvo lešenia, aké mu žalobkyňa vyfakturovala. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 11. 10. 2010 dovolateľ podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania. Uviedol v ňom, že tým, že odvolací súd rozhodol o trovách konania samostatným uznesením bez toho, aby v napadnutom rozsudku rozhodol o priznaní náhrady trov konania jednému z účastníkov, odňal žalovanému ako účastníkovi konania týmto postupom možnosť konať pred súdom, a to podať dovolanie ohľadne trov konania spolu s dovolaním vo veci samej. V prípade, ak by súd neprihliadol na doplnenie už podaného dovolania, navrhol s poukazom na § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p., aby podanie zo dňa 11. 10. 2010 bolo považované za dovolanie podané podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Keďže proti uzneseniu o trovách konania nie je v zmysle poučenia Krajského súdu v Nitre prípustné odvolanie a s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní vo veci samej je bezprostredne spojené aj rozhodnutie o trovách konania v predmetnej veci, dovolateľ podal

dovolanie aj proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 05. 08. 2010. Poukázal tiež na to, že podľa ust. § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p. dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacieho návrhu v prípade, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý. Navrhol preto napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa v stanovisku k dovolaniu žalovaného poukázala na ust. § 238 ods. 5 prvú vetu O. s. p. a navrhla dovolanie odmietnuť, keďže napadnutý právoplatný rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Poukázala na analogické rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Cdo 246/2006 a 3 Cdo 126/2004. Ďalej uviedla, že skutočnosť, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné. Taktiež žalovaným tvrdené nesprávne skutkové zistenie samo osebe nemôže byť dôvodom dovolania, pretože dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, urobených súdmi prvého a druhého stupňa, keďže ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený korigovať len odvolací súd, ktorý za týmto účelom môže vykonávať dokazovanie, čo v predmetnej veci aj urobil. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania v sume 117,32 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie proti rozsudku a uzneseniu podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu zákon vymedzuje v ustanovení § 238 odsekoch 1, 2 a 3 O. s. p. Naopak, dovolanie proti rozsudku nie je prípustné z dôvodov uvedených v odsekoch 4 a 5 citovaného ustanovenia.

Podľa § 238 ods. 5 O. s. p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcim v O. veciach desaťnásobok minimálnej mzdy. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Konanie v predmetnej obchodnej veci o peňažné plnenie začalo na súde prvého stupňa dňa 19. 01. 2005. Výšku minimálnej mzdy v deň podania návrhu na prvostupňovom súde, upravoval zákon č. 90/1996 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov. Podľa ust. § 6a ods. 1 citovaného zákona ustanoví nariadenie vlády Slovenskej republiky vždy k 1. októbru kalendárneho roka výšku minimálnej mzdy. Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 525/2004 Z. z. bola s účinnosťou od 01. 10. 2004 stanovená minimálna mzda vo výške 6 500,-- Sk. Desaťnásobok tejto mzdy predstavuje 65 000,-- Sk (2 157,60 Eur). Keďže predmet dovolacieho konania tvorí suma 20 545,50 Sk (681,99 Eur), ktorá neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a súčasne dovolací súd nezistil závažné vady konania majúce za následok prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu pre jeho neprípustnosť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol.

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu zákon vymedzuje v ustanovení § 239 odsekoch 1 a 2 O. s. p. Dovolanie však nie je prípustné proti uzneseniam taxatívne uvedených v odseku 3 citovaného ustanovenia, medzi ktorými je uvedené aj uznesenie o trovách konania.

Keďže žalovaný podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, nie je dovolanie žalovaného proti tomuto rozhodnutiu podľa ust. § 239 ods. 3 O. s. p. prípustné.

Vzhľadom na to, že dovolateľ namietal, že postupom odvolacieho súdu, ktorý vydal samostatné uznesenie o trovách konania (ktoré nebolo súčasťou rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej), bola žalovanému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd zisťoval v konaní existenciu tejto vady, resp. inej vady uvedenej v ust. § 237 O. s. p.

Rozhodnutie o trovách konania je závislé od rozhodnutia vo veci samej. Preto v prípade, ak by dovolanie žalovaného vo veci samej bolo prípustné a dovolateľ by v dovolacom konaní vo veci samej bol úspešný, odrazilo by sa to aj v rozhodnutí o trovách konania. Skutočnosť, že v posudzovanom prípade odvolací súd o trovách konania rozhodol samostatne vyhotoveným uznesením a nesubsumoval ho do rozsudku vo veci samej, preto nie je právne relevantná a týmto postupom súdu nebola žalovanému v konaní odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pričom dovolací súd tiež nezistil ani žiadnu inú vadu uvedenú v tomto ustanovení. S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti uzneseniu odvolacieho súdu pre jeho neprípustnosť podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol.

V dovolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej dovolací súd priznal trovy odvolacieho konania potrebné na účelné bránenie práva proti dovolateľovi (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.) za 2 úkony právnej služby po 51,45 Eur (prevzatie veci a príprava zastúpenia, vyjadrenie k dovolaniu vo veci samej) a k tomu 2 x režijný paušál po 7,21 Eur, t.j. celkom 117,32 Eur podľa ust. § 14 ods. 1, písm. a/, c/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 2. marca 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová